

— Này anh, em nghe tiếng động.

Tiếng động khả nghi này đã lọt vào tai chàng. Từ nãy chàng đã có cảm giác là nhiều con mắt soi mói đang bao vây hai người. Một khuôn mặt đen dũi, dữ tợn, nhô lên, mũi tên căng thẳng trên giây cung sắp bật ra. Văn Bình lấy cò. Viên đạn nổ vang.

Chàng dựa lưng vào gốc đại thụ, nhón tuyến sáng quắc tiếp tục thăm dò động tĩnh. Chàng ra hiệu cho Hoàng Hoa : hai người bò sâu vào rừng. Cách 10 thước là một cửa động đen ngòm.

Hai người đến cửa động thì nhiều tiếng reo hò vang lên. Hai bên có người cầm súng lỗ nhổ. Phía sau và phía trước cũng có người.

Giờ đây chàng mới hiểu : địch lừa chàng vào rọ.

Tiếng reo hò chiến thắng của địch làm máu chàng đông cứng. Giờ phút quyết định đã tới.

Thế nào chàng cũng chết....

X

Tiếng cười vĩnh biệt

DẠI tá Woòng cầm ly rượu uống dở ném mạnh vào góc phòng. Pha lê vỡ loảng xoảng, rượu huyết-ky bắn tung tóe. Cơn giận của hắn lên đến cực điểm. Hắn quay về tên sĩ quan hầu cận, giọng gât gông :

— Thế nào ? Vẫn chưa tìm thấy gián điệp địch ư ?

Tên hầu cận đáp :

— Thưa, các toán truy kích bị lạc hướng vì dinh ninh chúng chạy về con đường Sài Gòn. Ngờ đâu, chúng khôn ngoan rẽ sang Cao Miên.

Đại tá Woòng trợn mắt, sừng sốt :

— Sang Cao Miên ? Chúng điên hả ? Quân ta đóng dọc biên giới, chim cũng không bay lọt. Văn Bình đâu đến nổi ngu muội ! Hay là...

Bồng hấn gật gù :

— Thôi, tao biết rồi.

Tên hầu cận hỏi gặng :

— Thưa đại tá, biết ra sao ạ ?

Mặt Woòng xa xàm :

— Không.

Hắn nhắc điện thoại ra lệnh :

— Thắng ngựa xong chưa ? Ừ, bố trí như vậy, được lắm. Hãy vậy thật kỹ. Đợi một lát tao đến.

Đại tá Woòng tự thưởng điếu thuốc lá thơm. Nhìn những mảnh thủy tinh vụn, hắn sực nhớ là uống rượu chưa thỏa thích. Hắn bèn vớ lấy chai huyết-ky chưa khui, ghé cổ chai đập mạnh vào mép bàn. Rượu tuôn ra thơm lừng, hắn đưa lên miệng nốc.

Xong xuôi, hắn gặt mép khoan khoái, rồi lừng khừng bước ra ngoài.

Trời nắng thật đẹp. Mây trắng dạt dờ trên không. Đầu dây vắng lại tiếng chim hót. Nhưng đại tá Woòng không có thời giờ thưởng thức vẻ đẹp của núi rừng buổi sáng, tuy bộ mã điệp viên tàn nhẫn của hắn chưa dựng một hồn thơ phong phú.

Con ngựa trắng được buộc vào cột sắt trước động hi lên một tiếng, và ngược nhìn đại tá Woòng ra vẻ thân thiện. Nhờ con bạch mã này, đại tá Woòng đã vượt biên giới nhiều lần dễ dàng. Hắn quý mến con vật một cách lạ lùng, còn quý mến

hơn cả đàn bà đẹp hấn gặp trong đời nữa.

Hắn xoa đầu ngựa :

— Mày phi thật nhanh, nghe không ?

Dường như hiểu tiếng người, con ngựa dẫm chân cồm cộp. Woòng cười xòa, nhẩy lên yên. Con bạch mã phóng như bay vào rừng.

Nửa giờ sau, hắn ghim cương cho ngựa dừng lại. Người và ngựa đã lên đến đỉnh đồi, một trong những ngọn đồi lớn bao quanh mặt khu. Một toán binh sĩ mặc đồ dã chiến đang đợi đại tá Woòng dưới vọng gác bằng tre nửa vất vẻo trên ngọn cây cao chót vót. Đứng trên chòi canh, người ta có thể nhìn rõ quanh vùng.

Nhanh nhẹn, Woòng trèo thang. Trên cao ngó xuống, đại tá Woòng cảm thấy lòng lâng lâng. Suýt nữa hắn quên là đang rượt đuổi tên tù nguy hiểm. kẻ đã làm em gái thân yêu của hắn thiệt mạng.

Hắn rút ống nhòm đeo ở thắt lưng, nâng lên mắt. Thoạt tiên, hắn chỉ thấy màu xanh biếc bao la. Nhưng một phút sau, hắn buông ra một tiếng nguyền rủa.

Trên thảm cỏ, hắn vừa nhận ra một đôi trai gái đang âu yếm nhau. Đại tá Woòng rit lên :

— Gớm thật ! Rồi chúng mày biết tay tao.

Hắn quay lại hét thuộc viên :

— Tao đã tìm thấy chúng nó. Tụi bay gọi điện thoại cho vị trí A 3. Dẫn các đơn vị bủa vây bốn

mặt, rồi bắt sống. Phải bắt sống, nghe chưa? Tao cần bắt sống cả hai đứa để khai thác.

Đại tá Woong trụt vọi xuống đất. Con ngựa trắng lại phi nhanh trên đường lót đầy lá vàng, nghe lạo xạo.

Văn Bình tiến tới một quyết định táo bạo: từ phía đều có người, tuy vậy chàng vẫn có thể mở đường máu vào thạch động.

Chàng không biết trong thạch động có địch mai phục hay không, và thạch động dẫn đi đâu, nhưng chàng không còn thời giờ suy nghĩ lời thôi nữa. Dường như Hoàng Hoa cũng có ý nghĩ như chàng. Chàng tỏ vẻ khâm phục khi thấy nàng không mất bình tĩnh. Nét mặt nghiêm trọng Hoàng Hoa quý chân, ngón tay đặt lên cò súng. Hai người dựa lưng vào một thân cây lớn, 10 người ôm không xuể. Thân cây này có tác dụng như bức tường bê-tông dày, đạn ba đô ka bắn không thủng, chứ đừng nói là súng nhẹ nữa.

Tiếng hò reo vẫn vang rân.

Tiếp theo là một phát súng. Có lẽ đó là phát súng hiệu. Nghe đoảng, Văn Bình hích cùi tay vào ngực Hoàng Hoa, cả hai chạy như bay đến cửa động cách xa 10 thước.

Văn Bình vốn chạy nhanh -- chàng đã nhiều

lần thắng cuộc đua 100 thước trên sân vận động -- song có lẽ chưa bao giờ chàng lại chạy nhanh như bây giờ. Nếu có đồng hồ bấm giây, có lẽ chàng đã phá kỷ lục thế vận.

Hoàng Hoa cũng phóng như tên bắn. Nàng quên bàn chân sưng húp máu tuôn xối xả. Đến gần thạch động nàng nhào người trên đất và lộn vòng để tránh đạn.

Lực lượng vây bọc của đại tá Woong không ngờ Văn Bình và Hoàng Hoa dám thoát thân liêu mạng nên bị sửng sờ trong một phần mười giây đồng hồ và không kịp nổ súng. Phần mười giây này đã đủ cho hai người tạo được thế đối phó thuận lợi.

Toàn lính mai phục trước động ủa lại. Khẩu tiêu liên của Văn Bình thét lên những tiếng tacata ròn rã.

Hoàng Hoa vừa bắn vừa cuộn tròn trên nệm cỏ. Văn Bình ria đạn từ phía để che chở cho nàng. Nàng trườn ngang cửa động. Văn Bình ôm súng chạy theo.

Nhưng hai tên lính đội mũ sắt từ trong động vọt ra, chạm phải người Hoàng Hoa. Nàng ngã vật xuống. Một tên lão đảo ngã theo.

Văn Bình quét một lần đạn sát mặt đất. Chàng mới hạ được ba, bốn tên thì nghe Hoàng Hoa hô to:

— Văn Bình ? Cần thận.

Một tên từ sau lưng nhảy tới, ôm Văn Bình quật xuống. Hoàng Hoa cũng vừa bị đánh bả súng vào vai. Nàng lồm cồm bò dậy.

Trận đánh sát lá cà bắt đầu. Vì cận chiến địch không dám dùng súng nữa. 10 tên lực lưỡng dùng dao, bả súng, tấn công loạn xạ. Văn Bình bắn tiếp một sạc-giờ. Nhưng ác hại thay, nòng súng bị kẹt. Bực bội, chàng quay ngược khẩu súng, biến làm cây gậy sắt lợi hại.

Hoàng Hoa còn bắn thêm được mấy phát mới bị đoạt súng. Một tên nhảy vào giết khẩu tiểu liên của nàng. Tuy là phụ nữ ẻo lả, nàng lại có sức khỏe khác thường. Bị giết súng, nàng không hề mất trợn. Nàng giăng lại, bàn tay giăng atemi chí tử.

Văn Bình tả xung hữu đột hùng dũng giữa biển người. Áo chàng rách bươm như sơ mướp, phủ trần những bắp thịt lực sĩ cuộn cuộn. Tuy vậy không một tên địch nào bén mảng được đến gần chàng.

Thừa cơ một tên sấp lại, chàng ôm chầm lấy nó, nhanh như cắt bẻ cổ nó gãy lìa, rồi túm hai chân lìa vòng tròn thành một thứ khí giới vô cùng nguy hiểm.

Đối phương bị quét ngã như sung rụng. Chàng lia mạnh đến nỗi cây thịt trên tay bị nát bẩy và

SÓNG GIÓ TAM KIỆU

dịch quân gãy tay, gãy chân hàng loạt. Một tên bám sát người chàng, vung ra lưỡi dao sáng loáng.

Văn Bình liệng xác chết thông tay chộp áo hắn nghiên răng, bóp vào xương sườn.

Chàng nghe rõ tiếng xương gãy rãng rác. Bên cạnh chàng Hoàng Hoa vẫn chiến đấu gan dạ không kém gì đàn ông. Móng tay nhọn sắt của nàng đã biến thành dùi nhọn đâm nát mặt đối phương, máu chảy ròng ròng.

Trong chớp mắt, địch bị đánh ngã chổng kèn trên đất. Song vòng vây mỗi phút một thắt chặt thêm. Bồ hơi vĩa như tằm. Văn Bình sung hai bàn tay mà vẫn không mở được đường máu. Một tiếng quát hách dịch nổi lên :

— Phải bắt sống lấy hắn !

Văn Bình nhận ra tiếng nói lơ lơ của đại tá Woòng kẻ thù không đội trời chung của chàng. Bất được chàng Woòng sẽ không ngần ngại bằm chàng thành mảnh để phục hận. Nghĩ vậy Văn Bình đánh hăng hơn lên.

Hoàng Hoa đập ngã một tên vừa đeo lấy chân nàng. Sau đó nàng chạy thoát vào thạch động. Nàng kêu to :

— Vào trong này, Văn Bình !

Văn Bình rượt theo nhanh như tên bắn. Một tên phóng người ra ngáng chân chàng. Chàng ngã vùi, vấp đầu vào gốc cây. Kẻ khác thì đã bắt tỉnh

nhưng chàng là võ sĩ dày công luyện tập và quen nghề trận mạc, nên chỉ đau tiếng. Hoàng Hoa từ trong động vọt ra, tay lăm lăm lưỡi lê ướt máu, đâm giữa mặt một tên vừa vỗ tới. Lưỡi lê cắm trúng miệng đối phương, phập một tiếng thật ngọt. Nạn nhận đứng khựng lại. Rồi té xỉu.

Văn Bình đã ngồi dậy thì một viên đạn không biết từ đâu bay vèo bên tai chàng.

Chàng lạng người để tránh.

Một viên đạn nữa tiếp theo. Hoàng Hoa trúng đạn vào vai. Nàng ôm ngực lão đảo. Biết nguy đến nơi, Văn Bình diu nàng chạy sâu vào trong động nhưng đối phương đã ùa theo đông như kiến cỏ.

Bất thần, một bá súng rơi giữa đỉnh đầu chàng. Chàng khuyu xuống lần nữa.

Văn Bình bị thương làm Hoàng Hoa nộ khí xung thiên, khinh thường nguy hiểm. Người nàng yêu tha thiết vừa gục ngã. Nàng không thể khoanh tay nhìn kẻ thù hại chàng. Chàng phải sống để tiếp tục công việc. Còn nàng... nàng không cần sống nữa. Nàng trở nên gan da và khoẻ khoắn lạ thường. Nàng cướp được khẩu tiểu liên bắn ria một loạt.

Bị phản công đột ngột, cả bọn hô nhau nắm rap. Tiếng đại tá Woong từ sau một thân cây vọng lại :

— Hoàng Hoa ? Hàng đi thì sống. Đừng kháng cự nữa, vòng vây đã khép chặt.

Văn Bình chỉ mê man trong giây phút rồi tỉnh dậy. Tuy nhiên chàng chỉ nghe mang máng tiếng nói, chứ chàng không nhận rõ được họ nói những gì. Bản năng tự vệ thiên nhiên giục chàng núp sau tảng đá đầy rêu xanh. Hoàng Hoa lăm liết oai phong, khẩu tiểu liên số viết nhả đạn tacata tacata, khói tuôn mù mịt. Chàng cố đứng thẳng, song một sức mạnh vô hình đã kéo chàng ngã phịch. Lúc bấy giờ, chàng như võ sĩ bị nốc-ao trên thảm, miệng đắng, cổ họng khô ran và lờm lờm. Chàng thu khí lực vào chân phóng nhanh vào bên trong Khẩu súng của Hoàng Hoa vẫn khạc đạn liên hồi. Hoàng Hoa hỏi :

— Anh khỏe hẳn chưa ?

Văn Bình đáp :

— Rồi. Anh chỉ hơi đau đầu thôi.

Phiến đá trước mặt hai người bỗng nổ tung. Văn Bình đỡ lấy khẩu tiểu liên trên tay Hoàng Hoa.

Nhìn ra ngoài, chàng tỉnh nhâm. Với mấy bị đạn, chàng có thể cầm chân chứ không tài nào đẩy lui được địch. Chàng bèn đề nghị:

— Anh sẽ bắn thật rát, trong khi đó em lên ra ngoài. Tối nay, chúng mình sẽ gặp nhau bên kia biên giới.

Hoàng Hoa lắc đầu, cương quyết :

— Hân anh đã biết em không thể nhận lời. Anh hữu ích hơn em. Anh nên đi là hơn.

Văn Bình thở dài :

— Nếu vậy chúng mình đều chết. Em gàn lắm. Chết cả hai có ích gì đâu.

Hoàng Hoa làm thình không đáp. Thạch động tối mờ mờ. Ánh nắng gay gắt bên ngoài đã bị những phiến đá lớn che khuất. Văn Bình không nhìn rõ nét mặt Hoàng Hoa. Nàng nhắm mắt lại một giây đồng hồ, rồi mở choàng, sáng quắc như được truyền điện.

Đột nhiên bên ngoài tối sầm. Một lần chớp xẹt trên thình không, tưởng như đốt cháy khu rừng. Rồi là tiếng sét kinh hồn, làm rung chuyển thạch động. Đàn giới đang ngủ bị tiếng động quá lớn dậy lăn xuống đất. Văn Bình có cảm giác như trận địa chấn lớn lao đang xảy ra.

Cơ giông bất thần trong rừng sâu đã cứu hai người. Cảnh quân bọc hậu của đại tá Woòng phải dừng lại vì trời tối như hũ nút. Đạn hỏa châu nổ sáng rực Thạch động ngập tràn ánh sáng màu đỏ huyền ảo. Văn Bình vội áp Hoàng Hoa sát vào vách đá.

Trong tiến ra, ngoài tiến vào, Văn Bình đoán biết trong chốc lát, đối phương sẽ tìm ra vị trí hai người ẩn núp. Thương sách đối với chàng là liều mạng phá vòng vây.

Trời tối om trở lại. Mưa đổ rào rào. Hàng triệu tấn nước lạnh được rót xuống cùng một lúc, át cả tiếng súng nổ tacata, tacata. Văn Bình bấm Hoàng Hoa ra hiệu. Hiểu ý, nàng băng ra ngoài. Văn Bình bắn súng hú họa dọn đường. Thiết tưởng đêm ba mươi Tết cũng chỉ tối đến như vậy là cùng. Trời đang trưa, nắng chiếu rực rỡ, mà thạch động tối om, tối đến nỗi đi bàn tay sát mắt cũng không nhìn thấy ngón. Hoàng Hoa trượt chân ngã. Súng vẫn nổ rền từ phía.

Rồi một lần chớp xẹt, khu rừng lại sáng rực.

Văn Bình thấy bóng người lơ nhố. Chàng đỡ Hoàng Hoa dậy. Nàng chỉ xây xát xoàng. Nhờ lần chớp, Văn Bình nhận ra con đường mòn nhẵn thín chạy xuống chân đồi. Con đường nhỏ này được dùng để vận chuyển gỗ xúc từ trên đồi xuống đồng bằng. Cây gỗ được đặt lên và lăn tròn trên mặt đất cứng, trơn trơn như thoa mỡ.

Văn Bình lầm bầm :

— May ra chúng mình thoát hiểm.

Hoàng Hoa gật đầu :

— Em biết rồi.

Chàng khoát tay :

— Em xuống trước.

Nàng nhường cho chàng :

— Anh xuống trước.

Hoàng Hoa giương đôi mắt chứa đầy âu yếm

nhìn Văn Bình. Chàng giả vờ ôm chầm lấy nàng. Tuy nhiên, không phải ôm hôn mà là xô nàng vào đường mòn cho nàng tuột xuống. Chàng nói nhanh:

— Anh sẽ xuống ngay.

Chàng nói thề để lừa nàng. Trong hai người, một người phải ở lại, và người ấy là chàng. Với khẩu tiêu liên bách phát, bách trúng, chàng có thể chặn đứng binh sĩ địch trong 15 phút đồng hồ, đủ thời giờ cho Hoàng Hoa bơi qua sông, vượt khỏi chu vi của R.

Hoàng Hoa cuộn tròn người lăn xuống. Trên môi nở nụ cười đắc thắng, Văn Bình quý chân, ghềch tiêu liên sẵn sàng che chở cho nàng. Những giọt mưa lớn tạt mạnh vào mặt, chàng không còn nhìn thấy gì nữa. Thỉnh thoảng một loạt đạn nổ ròn như pháo đêm giao thừa. Rồi im lặng.

Tiếng đại tá Woòng bỗng nổi lên, ghé rợn:

— Hỏa châu đâu, bắn nữa đi.

Văn Bình suy nghĩ giây lát rồi ngã người vào đường lăn gỗ tuột dốc. Con đường trơn láng đưa chàng xuống chân đồi nhanh như xe đua phóng hết tốc độ.

Phía trên hỏa châu được bắn lên không, những lùm sáng xanh đỏ quện lấy nhau, trong màn mưa nặng hạt, trông như cảnh quay phim màu đại vĩ tuyến. Cặp tiêu liên vào nách, Văn Bình vùng dậy chạy vội trên con đường nhỏ lầy lội. Chàng

không quan tâm đến những con vắt bám đầy chân và đua nhau hút máu chàng. Vương phải thân cây chắn ngang, chàng ngã nhào song lại đứng lên. Mưa lạnh lam chàng quên vết thương ở tay, máu tuôn xối xả.

Văn Bình bỗng đứng khựng lại. Chàng vừa nghe tiếng đạn tiêu liên quen thuộc. Chàng vốn có vành tai rất thính, hề nghe âm thanh nào là nhớ mãi. Chàng không thể lầm. Đó là tiếng súng của Hoàng Hoa.

Tiếng súng này từ trên đồi cao vọng lại. Văn Bình bàng hoàng. Toàn thân chàng nóng sôi mặc dầu mưa lạnh trút xuống, làm chàng ướt như chuột lột.

Hối hả, chàng quay lại đường cũ. Xuống thì dễ, nhưng lên lại khó, rất khó. Văn Bình trượt ngã mỗi bước, gai nhọn và đá nhọn đâm vào da thịt chàng có cảm tưởng là Hoàng Hoa ở xa chàng hàng trăm cây số. Nếu chàng trở lên đỉnh đồi không kịp thì nàng phải chết. Nàng chết là lỗi ở chàng.

Trong khi ấy, Hoàng Hoa cũng nghĩ đến Văn Bình. Nàng mỉm cười khoái trá. Văn Bình đã mắc mưu nàng. Chàng xô nàng xuống chân đồi, mà quên rằng nàng có đủ bản lĩnh hãm chặn vận tốc.

Đang tuột dốc, Hoàng Hoa vận nội công vào chân, lộn người lại. Hai chân nàng móc vào một rễ cây lớn. Nàng quay tròn một vòng rồi ngưng